

TÄHEKE

NR. 12 1972

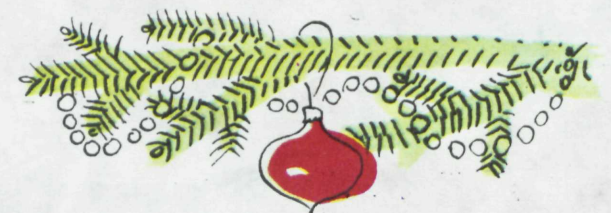
Illustreerinud ASTA VENDER

JOONISTUS

**POISS JOONISTAS:
LENIN KESK PIDUPÄEVASAGINAT.
PUNASED LIPUD.
PUNANE KOIT.
LENINI SILMAD,
MIS NAERAVAD LAGINAL.
KUID LENINI KÄES ON
OKTOOBRIPÄIKE,
JA SELLE ÜMBER ON LÖKENDAV LOIT...**

**NATELA SALADZE,
oktoobrilaps Gruusiast**

ÜLELIIDULIST ARTEKI PIONEERILAAGRIT HÜÜTAKSE KA PIONEERIDE MAAKS. SEL DETSEMBRIKUUL ON PIONEERIDE MAAL ERITI ROHKESTI ASKELDAMIST. ON JU TULEMAS SUUR PIDU — 30. DETSEMBRIL MÕÖDUB 50 AASTAT NÕUKOGUDE LIIDU MOODUSTAMISEST. ARTEKIS ON KOOS LAPSI KÕIGILT MEIE SUURE KODUMAA RADADELT. JA SUUREL RAHVASTE SÕPRUSE PEOL KAVATSETAKSE RÄÄKIDA OMA KODUVABARIIGI JA ISE-ENDA ÕNNELIKUST ELUST, MIS ON SAANUD TEOKS TÄNU NÕUKOGUDE VÕIMULE. KAVATSETAKSE LUGEDA ÜKSTEISELE OMA JA LEMMIK-KIRJANIKE JUTTE NING LUULETUSI, VAADATA PILTE, MIS SEKS PUHUKS PIONEERILAAGRISSE KAASA TOODUD. SELLELT PEOLT EI PUUDU KA NÄÄRIPUU. JA PEA SEE NÄÄRIVANAGI EI TULE! — ON JU TEMA SAMUTI JUTU- JA LAULUMAIAS. JUBA KOPUTAS! ASTUS SISSE! MIDA LAPSED TALLE JA ÜKSTEISELE ETTE LUGESID JA NÄITASID, SELLEST LEIAD VÄIKESE VALIKU KÄESOLEVAS NUMBRIS.

BURJAADI RAHVALAULE

KUI ...

KUI SINITAEVAL
EI OLEKS TA KÕRGUST,
KUST MEILE PÄIKESE-
VALGUST SIIS NÕRGUKS!
KUI POLEKS KUNAGI
TAEVAS MEIL MADAL,

KUHU JÄÄKS PILVEDE
RÄNDAMISRADA!
KUI POLEKS AEGSASTI
VALMIS SAAND TÖÖGA,
EGA SIIS HAKKAKSKI
LAULU ME LÕOMA!

KÕIK KOOS

LAS KÕLADA MEIL
LAUL LÕBUSAL HOOL.
KAKS-KOLM OLGU MEID —
KÕIK KOOS!

OOTAN KÜLLA MA TEID,
ÜKS PERE SAAB MEIST,
KAKS-KOLM OLGU MEID —
KÕIK KOOS!

MU KODU KIRGIISIA

Mina elan ühes Tjan-Šani mägiastlas. Mõni aeg tagasi sõitsin esimest korda lennukiga. Isa võttis mind Narõni linna endaga kaasa. Lendasime mägede, metsade ja jõgede kohal. Siis ma küsisingi isalt:

«Näe, seal on mäed! Aga kelle omad nad on!»

«Ikka meie omad!» vastas isa.

«Aga jõed!»

«Jõed on ka meie omad.»

«Aga maa!»

«Maagi on meie oma. See kuulub sulle, mulle, sinu vanaisale ja veel paljudele teistelegi, kes sellel maal elavad.»

«Ja see ongi meie kodu!»

«Jah, meie kodumaa Kirgiisia,» ütles isa.

Rohkem ei küsinud ma enam midagi. Vaatasin lihtsalt lennukiaknast mägesid, metsi ja jõgesid. Vaatasin hiiglasuurt kodu, mille nimeks on Kirgiisia ...

ERMEK SAMSALOJEV,
oktoobrilaps Kirgiisias

Tõlkinud VALEERIA VILLANDI

Rahutuvi

Viiekorruselise maja taga mängisid poisid sõda. «Trahh-tararahh, trahh-tararahh!» kostis auto-maaditärin.

«Edasi, minu järel!» hüüdis Ramaz. Lapsed tormasid tema kannul.

Vastase laagrile lähenedes tabas ründajaid maru-tuli.

«Ai!» kiljatas Zuriko ning kukkus. Guriko haaras peast kinni.

Võitlejate read löid vankuma.

Nad oleksid taandunud, aga ei saanud maha jätta maas lamavat seltsimeest. Kuid tema kandmiseks ei jätkunud neil jõudu. Poisid olid nõutud.

Vaenlased märkasid seda, lõpetasid tulistamise ning tulid kannatanuile appi.

Vihased ründajad sihtisid neile oma püssid. Var-jendist laviinina väljatormanud vaenlane oli lahinguks valmis.

Kohe pidi algama käsikähmlus. Ja siis kukkus võit-lejate vahele suur helesinine pall.

Poisid loopisid kohe oma püssid, möögad ja kivid laiali ning haarasid palli järele.

Tüdrukud jooksid kohale.

«Andke pall tagasi, see on meie pall!» hüüdis Mzia.

Keegi ei teinud temast väljagi. Kõik olid pal-liga ametis. Äkitselt nad nägid, et pallile oli joo-nistatud suur valge tuvi.

Siis haaras Soso palli, viskas Guraneile, too saatis palli edasi Tamrikole, Tamriko Datkole.

Pall liikus rõõmsalt ringi. Näis, nagu lendaks kolm, kümme, sada tuvi... Kohe tõusevad kõrgele...

Lähevad kaugele, et tuua kõigile rahu, nii nagu mõni minut tagasi nendele väikestele sõdalastele.

LAŠA KOTRIKADZE,
pioneer Gruusiast

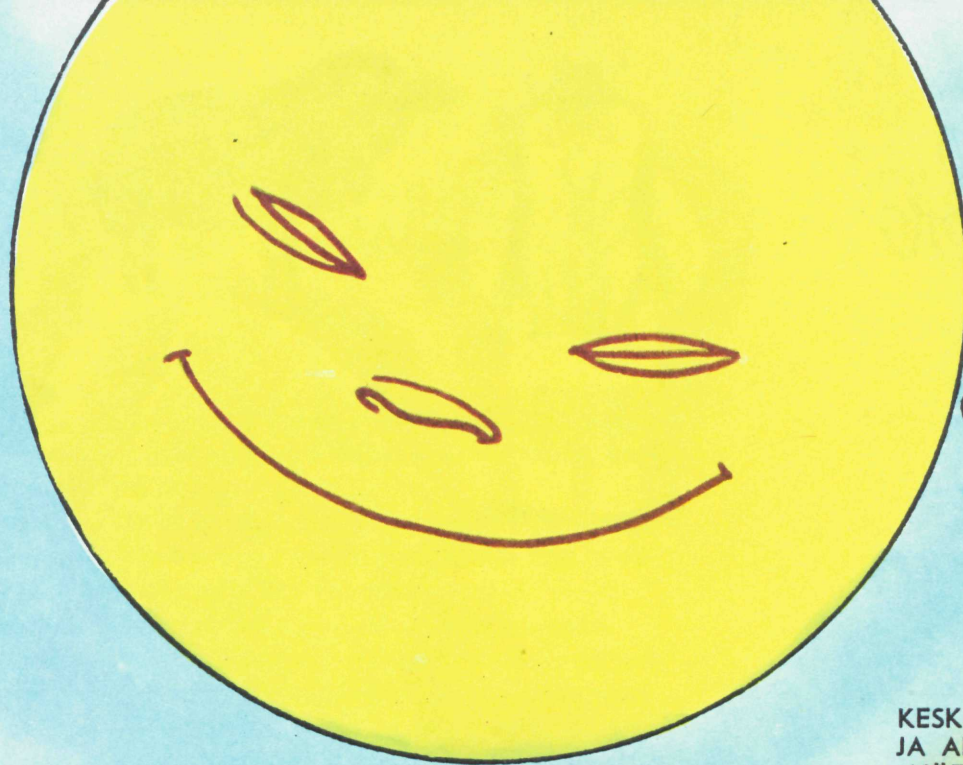

TURKMEENI KIRJANIK
NURŌ BAIRAM

Päike

PIKAL PÄEVAL
PUHKUSEST EI TEA MA:
SINU MAAD NÜÜD
SOOJENDAMA PEAN MA,
JÄÄST PEAN SULLE
NIREKESI SÄRATAMA,
PIDUPÄEVAKS AIAS
ÕISI ÄRATAMA.
HOMMIKU HAKUL
SU AKNAL PEAN VAHTI,
PÄIKESEJÄNKU
SU PEOS LASEN LAHTI.
TERVE PÄEVA
MA SINU PÄRAST
NAERATAN TAEVAS
JA HELDELT SÄRAN.
SAAD NÜÜD EHK MINUGA
SÕBRAKS SA,
AITAD MUL
SOOJUST JAGADA?
SEE ON NII LIHTNE,
MUU SIIN EI LOE,
KUI ET KAASLASTEL OLEKS
KOOS SINUGA SOE.

Tõlkinud MAIMU LINNAMÄGI

BALKAARI KIRJANIK
KAISON KULIJEV

Vee- muinas- jutt

KESK KIVE KIIRUSTAB ARŌKK.
JA ARZAMAT EI MŌISTA:
«NÄE, EESLIL EES ON MÄKKETÖTT,
SA, VESI, MIKS EI VŌIKS KA?»

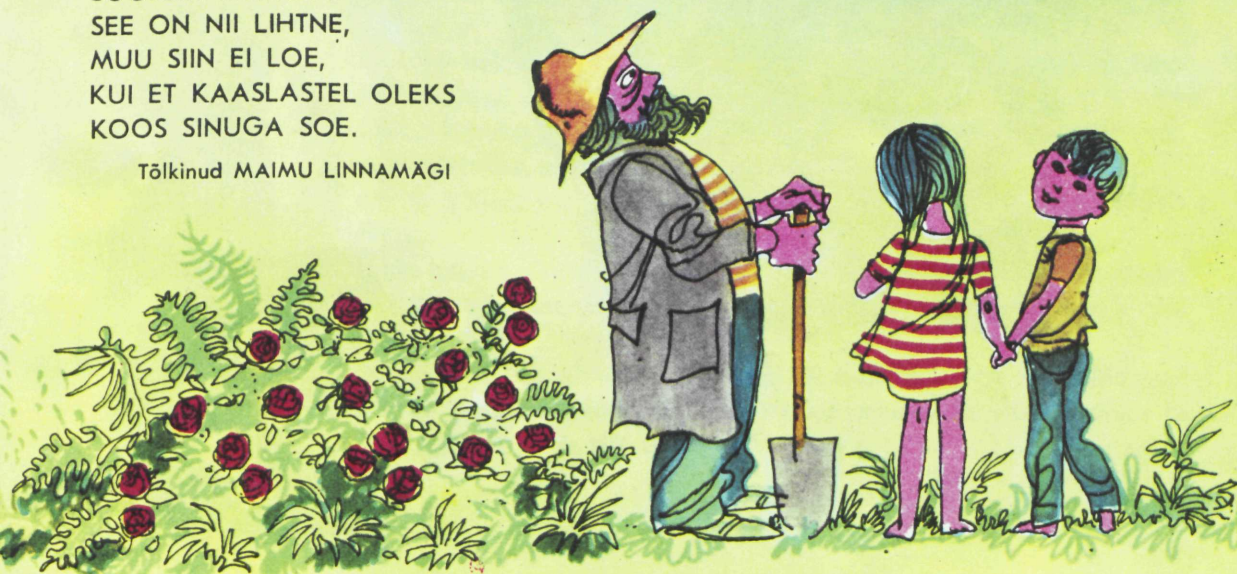
MIKS, VANAEMA, ŪLES MÄEST
EI JOOKSE OJA EAL?»
«SEST OJAL PUUDU TULEB VÄEST.»
«KUID EESEL VASTU PEAB?»

«TEERAJAL KŌNNIB EESLIPOISS,
TA EMA LÄHEB EES.
KUI EMA JÄREL KŌNNIB POISS,
ON TUGEVI TA KUI MEES.»

«JA KUS ON SIIS ARŌKI MEMM?»
«EKS KAUGEL ALL — KAS NÄED,
SEE SUUR JA KŌIGE SINISEM,
KUS PEEGELDUVAD MÄED.»

MEMM-MERI OOTAB OJALAST,
JA RUTTAB OJAKE.»
«KUID KAS TA LEIAB MERE? KAS?»
«KŪLL LEIAB, POJAKEI!»

Tõlkinud LEELO TUNGAL

ELLEN NIIT

Lastelaul

MEIL ON MAJAS LAPSI TOSIN,
IGAÜKS ON NAGU ROSIN.
IGAÜKS ON PAI MIS PAI.
AINULT MUIST ON AI-AI-AI!

MEIL ON MAJAS LAPSI KARI,
IGAÜKS ON MAASIKMARI.
IGAÜKS ON ILLI-KUKU,
AGA KEEGI POLE NUKU.

KES ON LIIGA NUKU MOODI,
NEED VÕIB VIIA NUKUPOODI.
KES ON KOERAD ÜLELIA,
MUJALE VÕIB ÜLE VIIA.

MEIEGA ON TEGEMIST,
KUI MEIL POLE TEGEMIST.
SIIS ME NURGAS PIRISEME,
EMA SABAS VIRISEME:

«MEIL ON IGAV, MEIL ON PAHA,
EI ME SAA JA EI ME TAHA.
IUA-ÕUA, VIUA-VÕUA,
EI ME JAKSA, EI ME JÕUA!»

KUID KUI KOOS ME TRALLITAME,
ÕUES KUKERPALLITAME,
KUI MEIL TÖÖD ON PARAS JAGU,
ON MEIL TEINE JUTT JA NÄGU.

KEERLEB LASTE KIRJU RING,
IGAL LAPSEL SEES ON HING.
KUI MEID SELTSIS PÄÄSTA VALLA,
TOOME PÄIKSE TAEVAST ALLA.

6

Illustreerinud HELDUR LARETEI

Fenuke ja näärivanad

MOLDAAVIA
KIRJANIK
SPIRIDON
VANGELI

Kui näärivana oli oma koti kinkidest fühjaks jaganud, seadis ta end minekule. Sumpas, vaene mees, sügavas lumes, kuni pimedus ta valge habeme neelas.

Agaga väike Fenuke ei jäänud kuidagi magama. Kuidas ometi keegi ei taibanud näärivanalt küsida, ega tal kõht tühi ei ole! Ega ta vildid ei pigista! Piisab tal ikka raha uue talimütsi jaoks!

Kui ei, siis tema, Fenuke, annab talle järgmisel aastal isa mütsi.

Ja ükskord, mitte enam talvel, vaid suvel, märkas Fenuke (ta oli just karjustele süüa viimas) lammaste tarandikus kõige ehtsamat näärivana. Ehkki näärivanal oli suvekübar peas, tundis Fenuke ta pika valge habeme järgi kohe ära.

«No-oh, temal peaks leiduma nii utekesi kui ka juusturattaid,» mõtles Fenuke ja kutsus näärivana koos teistega keha kinnitama.

Astub Fenuke kodu poole ja näeb: veel üks näärivana. On teine valge habeme vöö vahele pistnud ja külvab nisu.

«Sellel pole saiakestest puudus,» mõtleb Fenuke.

Orunõlval silmab uut näärivana. Seal niidab habemik heina, ise paljajalu.

«Ai-ai,» hakkab Fenukel kahju. «Peab Gugutsele rääkima, las teeb taadile paari saapaid.»

Jõuab Fenuke kodukülla, haiglast astub välja näärivana. Näärivana mis näärivana, ainult mütsi pole peas.

«Näe, kellele ma näärیده ajal pean isa karviku kinkima!» mõtleb Fenuke.

Igaks juhuks otsustas Fenuke siiski Gugutsega nõu pidada. Gugutse patsutas väikemehele õlale ja rääkis siis kogu lasteperele, mis ette võtta.

Sellel talvel saabus näärivana küllasse, kott õlal, aga ära sõitis saanis, kuljused kõlisesmas. Ja saan oli karvamütse ja vilte ja piipe ja kõhatablette päris täis tuubitud.

Tõlkinud JAAN RANNAP

TADŽIKI KIRJANIK
NARIMAN BAKAJEV

Isemoodi taat

LUMES ON MÄGI
JA LUMES ON AAS,
KLOPIB ME UKSELE
LUMINE TAAT.

SISSE TA ASTUB,
KUID SEISMA JÄÄB LÄVEL.
«PUHKAN SIIN VEIDI,
SIIS EDASI LÄHEN.»

«TAADIKE,
OLETE KÜTT VÕI TŠABAAN!¹
KUS ON TEIL KEPP
JA TEIE TŠAPAAN?²

PUHAKE!»
PINKI MA LAHKELT PAKUN,
AGA EI LAHKU TA
LÄVEPAKULT.

«SOOJA TŠAPAANI TOON,
TEED TEILE PAKUN.»
TUPPA EI TULE TA
LÄVEPAKULT.

«KUI PANEN ÕLULE
SOOJA TŠAPAANI,
JA KUI MA TEED RÜÜPAN
MÕNE PIAALI³,

SIIS SA MIND, POJAKE,
ENAM EI NÄE,
SULAN JA KAON,
NAGU UDU KAOB MÄEL.»

NII MULLE KEELDUDES
VASTAS SEE TAAT.
SIIS ALLES TAIPASIN,
KES ON SEE TAAT.

Tõlkinud HELJO MÄND

¹ Tšabaan — lambakarjus.

² Tšapaan — soe ülerõivas.

³ Piaal — lai kõrvata tass.

IKO MARAN

Katkendeid närijutust

POPPIDE TRAKSIDEGA VEND

Ühel kaunil talvapäeval, kui hõbedane taevas heldelt säravvalgeid räitsakaid alla puistas, nähti pealinna peatänaval liigutavat pilti: väike punaste karupükste ja valge kasukaga tüdruk kiirustas oma ema läbi rahvamuru bussipeatusest mänguasjakaupluse poole. Kord ta sikutas ema käest, siis näis, nagu veaks puksiir purjekat sadamasse, kord lükkas tagant, siis näis, nagu müksiks buldooser kraanat paigast. Väike tüdruk igatahes ähki ja puhkis, nagu olekski tal mootor sees. Kiirustamiseks oli tõsine põhjus: näarivana käis juba ringi ja pidi homme Kivimäele jõudma, aga ema ei olnud talle veel helistanud, mida lapsele kingituseks tuua. Ema ei teadnud lapse soovi, sellepärast. Laps ise ka veel ei teadnud. Nüüd siis mingi koos vaatama, mis asi see niisugune võiks olla, mida laps väga sooviks. Muide, soovidega olgu igaüks täpne. Kui

väike punaste karupükstega tüdruk veelgi väiksem oli, tahtis ta endale kassatädi aparaati, mis väntamisel ilusti kõriseb. Kuid näarivana sai ema jutust telefonis valesti aru ja tõi väikesele tüdrukule mänguasja, mis ilusti võriseb — õmblusmasina. Väike tüdruk pidi sellega oma nukkudele kleite õmblema. See tüütas teda hirmsasti ära. Mõni võib muidugi küsida, miks väike tüdruk ise näarivanale ei helistanud. See on vähiklik küsimus. Keegi ei ütle ju lapsele näarivana telefoninumbrit, «09» ka ei ütle. Lumeräitsakaid langes väikesele tüdruku kuldudele, ninale ja suhu, aga tal ei jätkunud mahti neid ära pühkida, enne kui oldi kord päral. Viimast jõudu kokku võttes aitas ta emal rasket kaupluseust lahti lükata, äsas kindaga üle õhetava näo, vaatas pärani silmi ringi ja ohkas kahetsevalt: «Ema, miks meie siin ei ela!!»

Nääride eel käib mänguasjakaupluses alati kibe tegevus. Nii ka täna. Ostjaid muudkui vooris ja igaüks neist hädaldas:

«Ma kohe mitte ei tea, mida peaksin oma lapsele kinkima!»

Müüjad soovitasid kinkida nukke, vurre, klotse, autosid. Siis pärisid ostjad:

«Palun selgitage mulle, kumma külje peal nukk magab, kas vasakul või paremal, muidu ma ei tea kodus lapsele öelda... Kuulge, kas see on tõsi, et iga vurri sees on päkapikk, kes vurri ringi ajab? Vabandage, ma ei saanud hästi aru, kuidas neid klotse õieti üksteise otsa laotakse: kas alumised alla ja ülemised peale, või vastupidi!»

Müüjad pidid kõigile vastama ja kõike näitama, muidu võis õnnetuski juhtuda. Üks onu hakkas omapead automaadist tulistama — relv tagurpidi käes! — ja laskis endale kolm väikest valget palli suhu. Pärast ei tahtnud

veel nende eest maksta, ütles, et see oli proovilaskmine, et see ei loe.

Saginat igatahes oli palju, eriti tagumises letis, mille taga askeldas nooruke müüja ja mille keskel seisis uhke nukumaja. Saginast hoolimata jätkus noorukesel müüjal fähelepanu märgata, et nukumaja uks korraga iseenesest lahti vajub.

«Arvatavasti tuleb see niiskusest: ostjad kannavad jalgadega palju lund sisse, õhk muutub auruseks, papist maja kisub natuke kaardu — paljukest seal vaja on — ja uks langebki lahti,» mõtles nooruke müüja ning tahtis ust kinni lüüa. Aga see ei läinud. Midagi takistas. Müüja vaatas, mis see on. Nukumaja lahtisest uksest langes letile poiss, keda teised nukud kutsusid Poppide Traksidega Vennaks.

«Oi, vaene poiss!» ütles nooruke müüja kahetsevalt. «Kuidas see ometi juhtus! Sa

vist seisid esikus, ja kui ma tahtsin ust kinni lüüa, maja pörus ja sa kukusid pikali.» Tegelikult oli poiss tulnud omavoliliselt piiluma, mis põnevat väljas sünnib, ja karistuseks liigse uudishimu eest ninapidi ukse vahele jäänud.

«Pole midagi,» lohutas nooruke müüja teda edasi. «Ma panen sind nüüd viiendasse vahesse autode ja tankide juurde.»

Viiendat vahet riulis, eriti selle eesserva, kuhu nooruke müüja poisi pani, pidasid nukud kõige peenemaks kohaks kaupluses. Kes siia pääses, võis lugeda end õnnese-neks!

Meie õnneseen ei püsinud esialgu hästi jagadelgi: tohutu suur ruum oma lettide, riiulite, vaateakende ja ostjate murruga ujus silme ees kuldses udus. Raske ütelda, mis poisi pilku rohkem pimestas, kas ere laevalgusti või rõõmujoovastus.

«See on... see on nagu muinasjutus, kus karjapoiss paugupealt kuningaks saab, kui mõne vägiteo teeb,» mõtles ta. «Aga eks see olnud ka vägitegu keelust hoolimata nina ukse vahelt välja pista.» Kujutlus sellest, et iga järgmine viiv võib ta viia kokku elus lapsega, pani nuku pea veelgi hullemini pöörutama. Ta kinnitas endale: «Et ma nüüd õiget hetke maha ei maga! Et ma ikka kõige parema sõbra endale valin!»

Oma nukumeelsuses arvas ta nimelt, et mitte lapsed ei vali mänguasju, vaid mänguasjad valivad lapsi.

Kaupluse teisest otsast kostis hele hüüatus: «Ema, miks meie siin ei ela!»

Poiss vaatas hääle suunas ja tal oli korraga selge: just seda punaste karupükste ja valge kasukaga last tahtis ta endale sõbraks! Oleks tal olnud tiivad või propeller või reaktiivmootor, oleks ta otseteed väikese tüdruku juurde lennanud ja talle oma otsuse teatavaks teinud. Kuid ta ei saanud ju lennata! Mis võis ta teha! Tüdrukut ainiti vahtida ja sosinal korrata: «Vaata siia! Vaata ometi siia!»

Aga tüdruk ei vaadanud!

[Järgneb.]

ARMEENIA KIRJANIK
PATHYAKAN HATŠATRJAN

Poiss vaatab pilve poole

TUULEST KANTUD HÄRMALÕNGU
KOGU ÕHK ON TÄIS.
RÄITSAKATE LÖBUS SOSIN
PILVIST ALLA KÄIS...

KÕRGED MÄEDKI MUHELESID
KESET TALVEUND,
TUNDES LÕPUKS ÕLGU KATMAS
SOOJA PEHMET LUND...

KAS EI PAJATANUD NÕNDA
SÄDISKEELNE LIND,
ET NÜÜD VÄIKSEL POISIL OOTUST
TÕESTI TÄIS ON RIND!

AGA LUND EI OLE ÕUES
SEL DETSEMBRIKUUL...
HÄRMATISKI TASAHIJLU
SULAS IGALT PUULT.

POISS KUID VAATAB PILVE POOLE,
NÕÜRIOTSAS KELK. —
MIL TEEB TAEVA LÕPUKS VALGEKS
RÄITSAKATE HELKI...

KAS SIIS TÜHJA, HOOPIS TÜHJA
USKUS LINDE TA!
KAS SIIS TÕESTI TEKKI ENDAL'
KÕRGED MÄED EI SAA!

VEIDI NUKRALT NAERATADES
ÜTLES EMA NII:
«ASJATA SA IME SÜNDI
OOTAD PRAEGU SIINI!»

AGA KOJU POISS EI LÄHE,
MUUDKUI SEISAB SEAL.
SEISAB KAS VÕI MITU PÄEVA
NÕNDA ÕUE PEAL.

KAS SIIS TÕESTI,
KAS SIIS TÕESTI ENAM
ÜLE VALGE MAA
TUISKUDEGA VÕIDU TEMA
LIPATA EI SAA!

KAS SIIS TÕESTI,
KAS SIIS TÕESTI NÜÜD
TALV EI PANE SELGA LUME VALGET RÜÜD!

KAS SIIS TÕESTI TALV EI TEA,
LUND ET SADAMA NÜÜD PEABI...

Tõlkinud ANDRES JAAKSOO

Illustreerinud SILVI VÄLJAL

ASERBAIDŽAANI KIRJANIK
ILIJÄS TÄPTÖG

Pirnipuu

ALL PILVI, KUS ÕITI HELKIMAS KUU,
MÄENÖLVAL SEISAB ÜKS SUUR PIRNIPUU.
RIPUTAS SÜGIS PUU PIRNE KORD TÄIS.
MII NAD SIIS SINNA KA RIPPUMA JÄID.

TULEB SIIL JA PIRNE NÄEB,
RÖÖMSALT KOKKU LÕÖB TA KÄED:
«LUGU MAIUSTUSTEST PEANI!
OLE, PIRNIKENE, HEA,
ALLA KUKUTA NÜÜD ENDI —
SAAB SEST ALLES TORE LEND!
AGA PÄRAST SU, KAS TEAD,
OMA OKKAIL KOJU VEANI!»

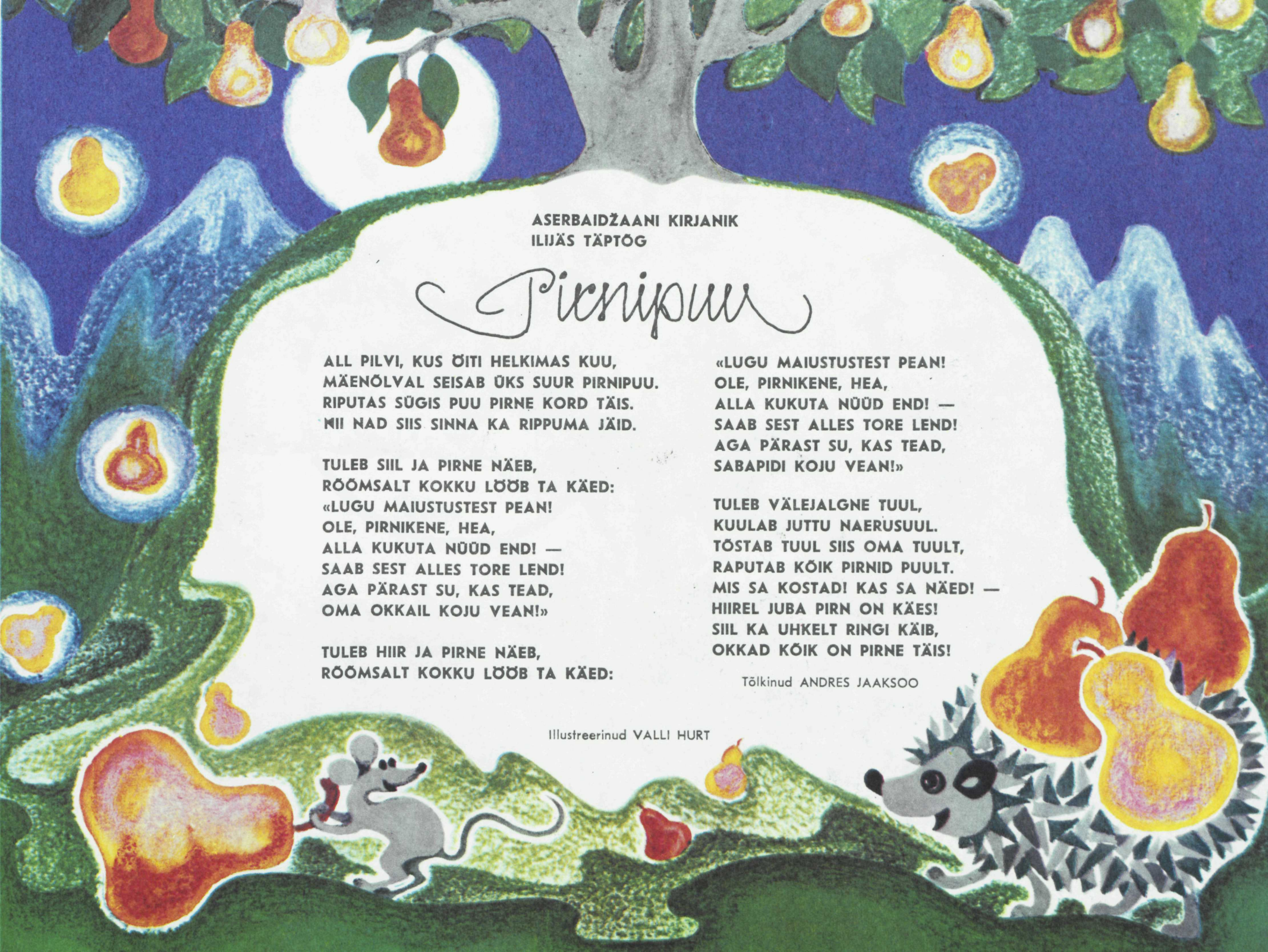
TULEB HIIR JA PIRNE NÄEB,
RÖÖMSALT KOKKU LÕÖB TA KÄED:

«LUGU MAIUSTUSTEST PEANI!
OLE, PIRNIKENE, HEA,
ALLA KUKUTA NÜÜD ENDI —
SAAB SEST ALLES TORE LEND!
AGA PÄRAST SU, KAS TEAD,
SABAPIDI KOJU VEANI!»

TULEB VÄLEJALGNE TUUL,
KUULAB JUTTU NAERUSUUL.
TÕSTAB TUUL SIIS OMA TUULT,
RAPUTAB KÕIK PIRNID PUULT.
MIS SA KOSTADI KAS SA NÄEDI! —
HIIREL JUBA PIRN ON KÄES!
SIIL KA UHKELT RINGI KÄIB,
OKKAD KÕIK ON PIRNE TÄISI!

Tõlkinud ANDRES JAAKSOO

Illustreerinud VALLI HURT

ENE KIRJANIK
BORISS ŠTEIN

Uusaasta- muinas- jutt

Võlur jõi keedisega teed. Tuleb öelda, et Võlur polnud erakliku iseloomuga ja eelistas teed juua kellegi seltskonnas. Aga kui seltskonda polnud, jõi üksi. Vaevalt oli Võlur teejoomise lõpetanud ja nõud pesnud, kui kostis uksekell. Lävel seisis Tüdruk, Kes Alati Hilines.

Ma ei tea täpselt, kui vana Tüdruk oli — võib-olla üheksa, aga võib-olla ka juba kümme. Kasukas lumine, põsed pakasest õhetamas, seisis ta lävel — Kena Õnnelik Uusaastatüdruk.

«Vaata,» ütles Tüdruk ja ulatas Võlurile telegrammi. See telegramm oli tütarlapse Isalt, Kes Alailma Loksud Merel. On kerge aru saada, millist rõõmu tegi Tüdrukule sellise isa telegramm. Niisiis Isa, Kes Alailma Loksud Merel, lubas, et tema kalalasti all ägav laev jõuab Sadamalinna 31. detsembril. Aga et isa laevast lahkuda ei või, siis palub ta tüdarta sõita

enda juurde, et kaptenikajutis koos uut aastat vastu võtta.

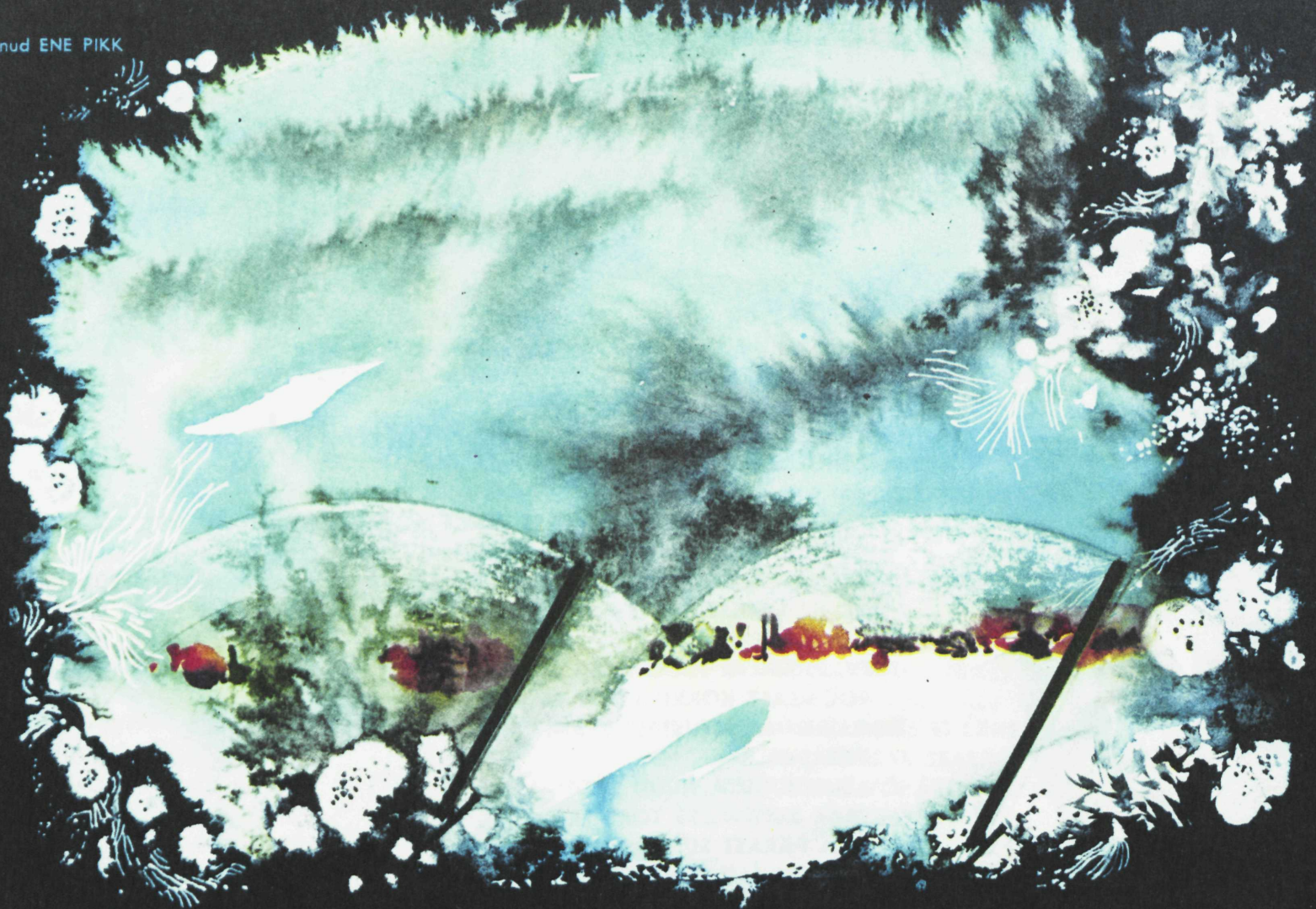
«No mis seal ikka,» ütles Võlur, valades tüdrukule ühe idarahva retsepti järgi valmistatud värsket teed. «Hüva reisi! Sadamalinna buss on küll juba läinud. Aga sina mine maanteele, pea mõni mööduv auto kinni. Kui kiirustad, jõuad õigeaks ajaks.»

Tuleb märkida, et Tüdrukul, Kes Alati Hilines, olid Aja-

ga küllaltki keerukad suhted. Ta ei saanud sellega leppida, et Aeg oli nii ükskõikne tema soovide suhtes. Näiteks ükskord jooksis tütarlaps kümme minutit enne rongi väljumist poodi apelsine ostma. Ta tahtis apelsine väga. Ja ainult seepärast ta unustaski Aega arvestada, jäädes lootma, et Aeg ise teda arvestab ja rong ei lähe ära. Aga rong läks. «Sul on tarvis minema hakata,» ütles Võ-

lur, ja Tüdruk nõustus. Ometi palus ta veel teed. Ning Võlur ei suutnud ära öelda. Aga kui Tüdruk ükskõikselt vana seinakella silmitsedes ikka veel ei kavatsenud minema hakata, pistis Võlur talle pihku väikese kella ja ümbriku, millele oli kirjutatud: «Avada täpselt kell 24.» See Võlur oskas teha uusaastakinke. ... Tüdruk astus mööda lumiseid tänavaid, heites ajuti pilke täpsele uuele väi-

kesele kellale, mille nimeks oli «Lumehelbeke». Seda oli üpris meeldiv teha. Tüdruk mõtles isale ja temas tärkas soov, et ka isal oleks uusaastakink, näiteks piip. Poes oli muidugi palju rahvast. Kuid kõigi tähelepanu pöördus Õnnelikule Uusaastatüdrukule ja tal aidati piipu valida. Aga mitte enne, kui jõudis Tüdruku järjekord. Ühesõnaga, kui Tüdruk oli jälle maanteel, siis ta äkki

taipas, et jääb hiljaks. Tüdruk tahtis nutma puhkeda, kuid mõttes ümber, sest niikuinii poleks keegi näinud.

Lõpuks ilmus maanteele veoauto ja Tüdruk võeti autokabiini. Sõideti aeglaselt, sest mootoris oli rike. Kui Sadamalinnani oli jäänud kilomeetrit kümme, vaatas Tüdruk kella ja ütles:

«Seltsimees autojuht, peatuge, palun.»

Vaevalt oli auto seisma jäänud, kui Tüdruk lausus:

«Seltsimees autojuht, soovin teile head uut aastat!» Ja pidulikult surus ta juhikätt. Siis hakkas Tüdruk, kes Alati Hilines, nutma.

Otsides taskust rätikut, leidis ta ümbriku, mille oli unustanud. Ümbrikule oli ometi kirjutatud: «Avada täpselt kell 24.» Tüdruk avas ümbriku.

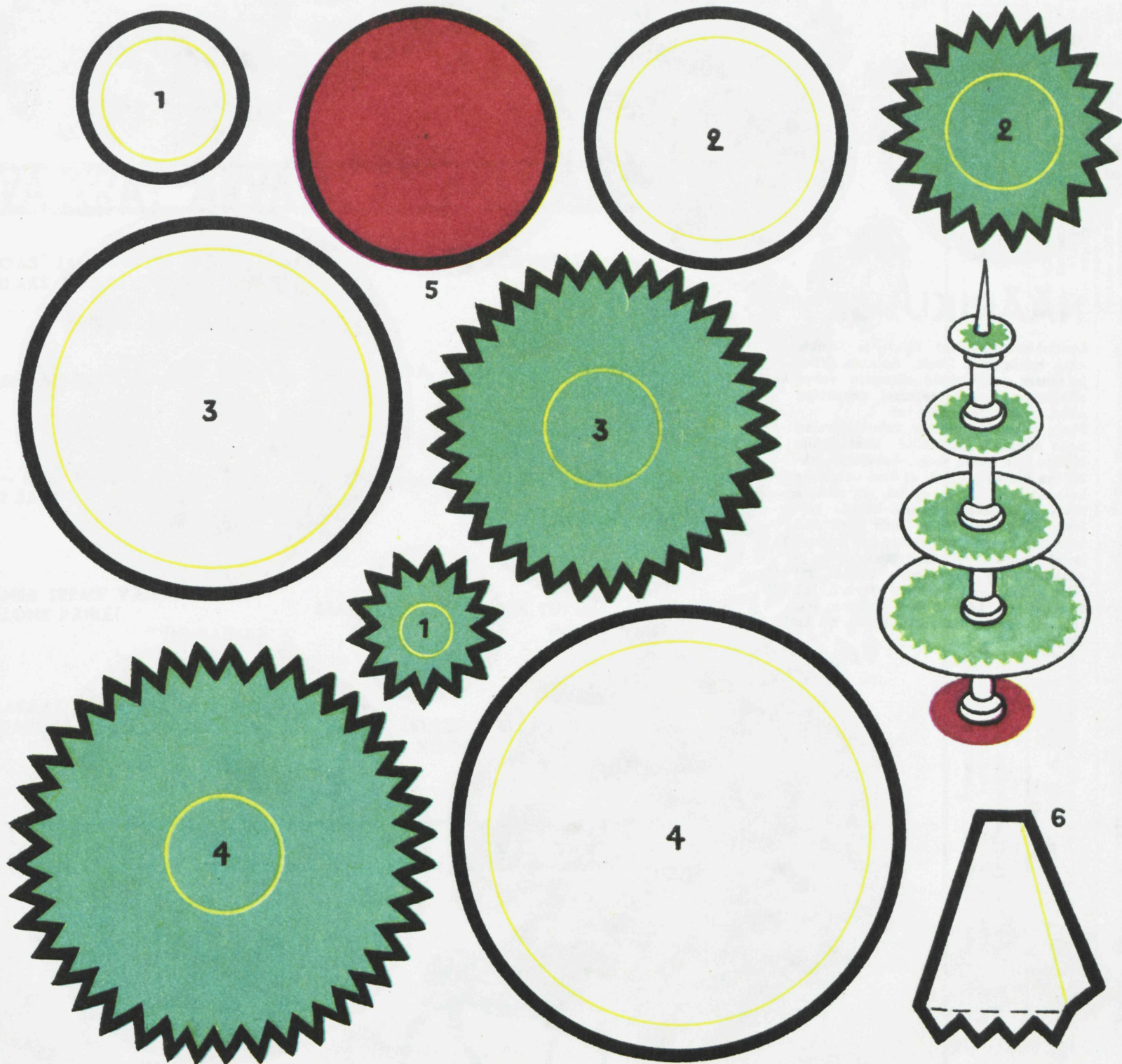
«Kallis Tüdruk,» luges ta, «täna sel uusaastaööl kingin sulle selle, mida keegi sinule mitte kunagi enam ei kingi. Kingin sulle kaks tundi aega. Sinu «Lumehelbekese» osutid on pandud kaks tundi ette. Pööra need tagasi ja jätka rahulikult teekonda isa juurde. Kindlasti oled juba teel.»

«Vaata see on alles Völur!» sosistas Tüdruk ja suurest rõõmusest suudles üllatunud autojuhti.

Lund langes suurte helvestena puudele, maanteele ning autole, mille kabiinis istus Õnnelik Uusaastatüdruk ehk teiste sõnadega Tüdruk, Kes Enam Kunagi Ei Hiline.

Tõlkinud ELLEN ORGMETS

SEDA SINIST JOONT MÕDDA LÕIKA VÄLJA KÕRVALOLEV KASITAOLEHT

LÄTI RAHVANALJU

«Anna hobusele süüal» käskis isa poega.
Poeg läks ja oli kaua ära. Kui ta tagasi tuli, küsis isa:
«Kas hobusele heinu andsid!»
«Andsin!»
«Kas juua ka andsid!»
«Andsin!»
«Siis mine ja rakenda ta vankri ette!»
«Aga kus see hobune on!»

Vanaisa palus lapselast:
«Mine, pojuke, vaata, kas kell käib.»
Lapselaps läks ja tuli tagasi:
«Vanaisa, kell seisab paigal, ainult liputab sabal!»

Ema peseb poega enne küllaminekut. Nägu on puhas, nüüd on käte kord.
«Ema, käsi pole vaja pesta! Ma hoian neid kogu aeg taskus!»

Isa töö linnast vorsti ja ütles pojale:
«Pool anna vennale. Jagatud rõõm on kahekordne rõõm!»
«Kuid jagatud vorst on pool vorstil!»

Anita läks sügisel esimesse klassi. Ühel hommikul seisab ta teeserval ja nutab.
«Miks sa nutad, Anita!»
«Ema ütles, et ma ei tohi üle tee minna enne, kui vanker on mööda sõitnud. Ma ootan juba pool tundi, aga ühtegi vankrit pole tulnud.»

Tõlkinud VIGGO JÄRV

NÄÄRIKUUSK

Leedu koolitüdrukud Bįrute ja Ramute ning koolipoisid Stasis, Antanas, Vifas ja Juosas meisterdasid niisuguse vahva näärikuuse, nagu eelmisel leheküljel näed. Meisterda endale ka!
Peale lõikelehel olevate kujundite vajad nelja niidirulli. Kujundid lõika välja mööda laia musta joont. Rohelised sakkidega keftad [1, 2, 3, 4] liimi valgetele ketastele [1, 2, 3, 4] nii, et sakkide tipud puudutaksid valgete ketaste kollast ringjoont. Nüüd liimi niidirullid ketaste külge, täpselt sinna, kus on kollased ringid. Nii saad kuuse tüve ja oksad. Kõige väiksemale keftale [1] liimi pliiatsi abil keeratud teravik [6]. See on latv. Lõpuks liimi punane alus [5]. Noh, leedu laste näärikuusk on ka sinul valmis!

ARVA ÄRA! ARVA ÄRA! ARVA ÄRA!

TANTSIB TOAS JA TANTSIB TURJAL,
PÜHIB PUHTAKS PÕRANDA!
(LÄTI)

KULDSES KARBIS PEIDUS PUU!
(LEEDU)

HEA LIND — LIHA EI SÖÖDA, HEA PUU
— PALKI EI SAADA!
(EESTI)

MULDA LÄHEB SEEME VÄIKE, SELLEST
SIRGUB KULDNE PÄIKE!
(UKRAINA)

ISTUB VANATAAT, SADA KASUKAT SEL-
JAS, KES KASUKAD ÄRA VÕTAB, SEE
NUTAB!
(VENE)

TULI EI OLE, AGA KÕRVETAB!
(VENE)

KUUS JALGA, KAKS PEAD, ÜKS SABA!
(TURKMEENIA)

ISE EREPUNANE, KUUB TAL ROHUROHE-
LINE!
(MOLDAAVIA)

SADA SÕSARAT TARES TUKUB!
(VALGEVENE)

LAIADE LEHTEDE ALL SADA VENDA
KOBARAS KOOS!
(USBEKI)

ARVA ÄRA! ARVA ÄRA! ARVA ÄRA!

Joonistanud KARIN NIINEPUU

ELKNO Keskmittee ja ENSV Pioneeriorganisatsiooni Nõukogu lastejakiri «Täheke» nr. 12 — 1972, XIII aastakäik, ilmub üks kord kuus. Toimetuse aadress: Tallinn 200 101, Estonia pst. 4, tel. 449-70, 475-20. EKP Keskmittee Kirjastus.

Kollegium: V. Kotkas, H. Mänd, A. Pihma, H. Pukk (peatoimetaja), H. Raigna, L. Reimann. Kunstiline toimetaja E. Pikk, vanem tehniline toimetaja V. Hurr, vanemkorrektor E. Orgmeis.

Laduda antud 3. XI 1972. Trükkida antud 7. XII 1972. Trükiarv 67 000. Paber 90×60/8. Trükkipoognaid 2. Arvestuspoognaid 2,75. MB-09570. Tellimise nr. 2594. EKP Keskmittee Kirjastuse Trükkikoda, Tallinn 200 007, Pärnu mnt. 67 a.

Esikaanel ASTA VENDER!
joonistus «Näärivana tuleb».

Детский журнал ЦК ЛКСМ Эстонии и Со-
вета Пионерской организации Эстонской
ССР «Тяжеке» («Звездочка»). На эстон-
ском языке. Выходит один раз в месяц.
Типография Издательства ЦК КП Эстонии,
Таллин-200 007, Пярну маantee, 67-а. Ад-
рес редакции: ЭССР, Таллин-200 101, Буль-
вар Эстония, 4. Цена 15 коп. Зак. 2594.
Тираж 67 000.

1. «Jäähoki» — joonistanud SASA SÖRAPJATAV Valgevene NSV-st.
2. «Talv» — joonistanud SVITLANA SUKENNIK Ukraina NSV-st.
3. «Kokk» — joonistanud RAHMAT ŠAMSIEV Usbeki NSV-st.
4. «Ehitaja» — joonistanud MARINA SALJAPINA Kasahhi NSV-st.

HIND 15 KOP.
ИНДЕКС 78231